

عرفی شاعر شیرازی + زندگینامه

۲۳ آبان ۱۳۹۳ ساعت ۲۰:۳۵

رفی همچنان در لاهور به سر برد تا در سال ۹۹۹ هجری قمری در سن سی و شش سالگی درگذشت. پس از چندی پیکرش را به نجف منتقل کردند. شهرت او در قصیده‌سازی و از سخنسرایان بنام سبک هندی است.

مولانا محمد بن خواجه زین‌الدین علی بن جمال‌الدین شیرازی ملقب به جمال‌الدین و متخلص به عرفی از مشاهیر و شعرای شیراز در قرن دهم هجری است. وی در سال ۹۶۳ هجری قمری متولد شد. در زادگاهش به تحصیل علم و دانش پرداخته و به قدر توان در موسیقی و خط نسخ مهارت بدست آورد. از جوانی به سرودن شعر تمایل داشت، دیری نپایید که در شیراز شهرت یافت و به محافل ادبی آن شهر راه پیدا کرد. در اوان جوانی از راه دریا به هندوستان مهاجرت کرد و با فیضی دکنی برخورد کرد و مصاحبت وی را اختیار نمود و سپس توسط وی با حکیم مسیح‌الدین ابوالفتح گیلانی آشنا شد و در قصیده‌ای مدح او را گفت. ابوالفتح گیلانی نیز او را به عبدالرحیم خانخانان، سهپسالار ادب‌پرور جلال‌الدین اکبرشاه، معرفی کرد و از آنجا در سلک مداحان ویژه اکبرشاه در لاهور درآمد. عرفی همچنان در لاهور به سر برد تا در سال ۹۹۹ هجری قمری در سن سی و شش سالگی درگذشت. پس از چندی پیکرش را به نجف منتقل کردند. شهرت او در قصیده‌سازی و از سخنسرایان بنام سبک هندی است. عرفی در قالبهای دیگر شعر نیز طبع‌آزمایی کرده اما مهارت او در قصیده دیگر سروده‌های وی را تحت‌الشعاع قرار داده است. «کلیات» اشعار عرفی مشتمل بر چهارده هزار بیت شامل قصیده و رباعی و مثنوی و قطعه است. جمال‌الدین دو مثنوی به نامهای «مجمع الابکار» و «فرهاد و شیرین» و رساله‌ای به نثر درباره تصوف به نام «نفسیه» نیز نگاشته است.

رباعی شماره ۱

ای شربت شیخ و شاب در کاسه ما
وی چشمه آفتاب در کاسه ما
آن جرعه کشانیم که از سیرابی
یاقوت شود حباب در کاسه ما

رباعی شماره ۲

ای کرده زبون، ناز شجاع تو، مرا
افکنده به صد رنج، نزاغ تو، مرا

تا خیزم و آیمت در آغوش اجل
گشست است به تکلیف وداع تو مرا

رباعی شماره ۳

چندان که شدم ز بیخودی مست دعا
تیری نردم بر هدف از شست دعا
باشم ز دعا مانع و از شوق طلب
وقت است که پر درآورد دست دعا

آدرس مطلب :

<https://www.cafetarikh.com/news/۲۱۳۵۹/عرفی-شاعر-شیرازی>